

BEIJING – ORAȘUL ÎN CARE
PULSEAZĂ O ȚARĂ

RENDEZ-VOUS CU ȚARA... COPILĂRIEI MELE!

Azi voi zbura, pentru prima oară, spre China. Când am acceptat incitanta provocare și, pe deasupra, și pe cea de a publica apoi un jurnal de călătorie, primul lucru pe care l-am făcut, instinctiv, a fost acela de a recapitula, în minte, ceea ce știam la acea oră despre noua mea destinație. Cultura generală – spunea unul dintre profesorii mei din facultate – este ceea ce ți-a rămas după ce ai uitat restul.

În sertărașul „China” al culturii mele generale, am descoperit, așadar, o listă prăfuită de „amintiri din copilărie”: ingenioasele creioane cu gumă, ascuțitorile în forme jucăușe, gumele parfumate și penarele viu colorate. Pe toate acestea, iscoditorii mei ochi de copil descifrau misteriosul înscris „*Made in China*”. El năștea în mine și colegii mei de școală o admirație tacită față de țara în care se fabricau astfel de minunății.

Admirația a crescut odată cu prima mea pereche de teniși chinezești. Erau albi, al naibii de ușori,

încăpeau în ghiozdan și se asortau perfect cu tenul meu ciocolatiu, cu care mă întorceam din vacanțele petrecute la mare. Tot pe-atunci, pe la ora de geografie a tovarășei Zolic, am aflat că Marele Zid Chinezesc era singura construcție de pe Pământ care se vedea cu ochiul liber din Cosmos. Pe atunci, în naivitatea mea, îmi doream nespus NU atât să vizitez China, cât mai ales să ajung în Cosmos, pentru a vedea cu ochiul liber Marele Zid Chinezesc!

La un moment dat, pe piață au apărut așa-numitele „alifii chinezești”. Erau niște cutiuțe rotunde, de mărimea unui nasture de palton. Erau roșii (culoarea emblematică a acelor vremuri) și conțineau un gel mirosind puternic a camfor. Te frecai cu el pe la tâmpile și durerile de cap te lăsau, aproape instantaneu! E posibil să fi fost un efect placebo, deși țin minte că migrenele chiar treceau, ba ți se mai și desfunda nasul pe deasupra! Îmi amintesc că, în toate taberele adolescenței mele, mama îmi strecura obligatoriu în valiză alifia salvatoare: ocupa loc puțin și era foarte eficientă... Am mai încercat, la viața mea, destule astfel de produse, ale unor branduri răsunătoare, însă niciunul din ele n-a fost la fel de bun. Fie producătorii n-au dibuit secretul rețetei originale, fie durerile mele de cap au devenit mult mai profunde, nemaleacționând la o simplă alifie!

Anii au trecut, Pekinul a devenit Beijing, însă copilul din mine a rămas tot acolo. Doar cel exterior a fost înlocuit de un adult, niciodată evoluat suficient, dar care a avut inspirația să-și aleagă una dintre cele

mai fabuloase profesii din lume. Ca ziarist, am putut să-mi hrănesc neîncetat setea de cunoaștere pe care părinții mi-au strecurat-o în gene. Am citit cu nemiluita, am străbătut lumea-n lung și-n lat, am văzut locuri, am cunoscut oameni, am filmat, am fotografiat și am scris despre tot ceea ce drumurile mi-au scos în cale. Cunoștințele mele primare despre „orice” s-au îmbogățit, odată cu fiecare filă desprinsă din calendar. China nu a mai fost doar țara aceea uriașă, străbătută de un zid istoric, vizibil din Cosmos, și care produce rechizite multicolore și alifie pentru migrene. Despre China de ieri și de azi am citit cărți, am văzut reportaje, iar recent am urmărit, cu emoție, *Ultimul împărat*, celebrul film al lui Bernardo Bertolucci. Am savurat mâncarea chinezească din restaurantele cu specific de prin toate țările pe unde m-am aflat. Copiii mei au purtat și ei hăinuțe chinezești – dintr-un bumbac excelent! –, s-au jucat cu jucării chinezești și au pedalat pe biciclete chinezești. Am cunoscut, de atunci, și destui chinezi. I-am invitat chiar și prin emisiunile mele! Verdictul: Adorabili! Blânzi, înțelepți, la locul lor și cu mult bun-simț, fie că erau bucătari, oameni de afaceri, diplomați sau simpli vânzători la prăvăliile cu „chinezării”.

Azi mă pregătesc, așadar, să zbor spre China. Tot ceea ce știu, am citit sau am văzut la televizor va prinde viață sub ochii mei.

Ori de câte ori călătoresc spre locuri ceva mai puțin accesibile omului de rând, mă cutreieră un sentiment

straniu: îmi pare atât de rău pentru cei ce nu vor avea niciodată ocazia să-mi calce pe urme! Mi se pare atât de nedrept, pe undeva chiar revoltător! Zilele trecute am intervievat o femeie de la țară care nu văzuse în viața ei nici măcar Marea Neagră, aflată la o aruncătură de băț de ograda ei... De aceea, dorința mea cea mai mare este ca, prin cartea pe care o voi scrie la întoarcere, să vă fac să simțiți că ați călătorit odată cu mine! Să simțiți China pe pielea dumneavoastră!

IMPRESII DE LA KILOMETRUL ZERO

Kilometrul „zero” al Republicii Populare Chineze este Piața Tian'an Men. Și cu asta cred că am spus aproape totul. Mai ales că avem de-a face cu un record mondial: Piața Tian'an Men este cea mai mare piață publică din lume. Statisticile mondiale, confirmate și de urmele pașilor mei, o așază pe această treaptă superioară ca urmare a celor 440 de hectare pe care se întinde. Peste un milion de oameni pot încăpea simultan în Piața Tian'an Men. În iulie 2014 m-am numărat și eu printre ei!

Controlul riguros de la intrarea în Piața Tian'an Men mi-a oferit acel sentiment de siguranță care-mi lipsește, de regulă, în spațiile ample, în care oamenii se bulucesc. Se știe, marile atentate ale Planetei se asortează perfect locurilor mari și aglomerate. Ori de câte ori călătoresc într-o țară străină, grijuliii mei părinți nu uită niciodată să mă avertizeze, la plecare:

„Evită, te rog, aglomerațiile!” De evitat, nu le pot evita întotdeauna, însă spațiile în care oamenii stau precum sardinele într-o cutie de conserve îmi induc automat un sentiment de neliniște. Aici, la Tian'an Men, m-am simțit pentru prima oară în siguranță.

Iată-mă oarecum „în mijlocul” Pieței. L-am zăpăcit de-a dreptul pe Victoraș, tot rugându-l să-mi facă poze și colo, și colo, și lângă clădirile-reper din jur, și înfiptă în coada impresionantă de la Mausoleul lui Mao, căreia, mărturisesc, nu i-am rezistat. Facem apoi poze lângă ecranele uriașe amplasate în piață (cum vi se pare o diagonală de 30 de metri?!) și pe care rulează reclame ce promovează turismul Chinei. Ne pozăm apoi, la cerere, cu trecătorii prin piață. E o modă, la Beijing: să faci poze cu „ciudații” care-ți vizitează țara! Chinezii te abordează politicos și te conving să te fotografiezi cu ei, rostind parola universală: „Foto! Foto!” Nu poți rezista zâmbetului lor larg! Mă pozez în diverse companii și anticipez, amuzată, felul în care vor fi comentate, ulterior, fotografiile cu pricina în cercuri de prieteni, prin birouri, sau în familie!

Dar să revenim la aglomerația din Tian'an Men. Nu am avut niciodată ocazia să constat, la românașii noștri, această râvnă de a-și vizita și cunoaște țara. Chinezii vin din toate colțurile Chinei, străbat uneori mii de kilometri, pentru a le arăta odraslelor lor locurile care le definesc țara. M-am ciocnit de șuvoaie întregi de copii chinezi, ținându-și părinții de mână și fluturând cu mândrie stegulețele naționale,

cumpărate din Piața Tian'an Men. N-ai să vezi nicio dată așa ceva la București...

Astăzi, ca și în trecut, în Piața Tian'an Men se desfășoară cele mai importante ceremonii oficiale. N-am avut norocul să fiu simultană cu niciuna din ele, însă un ghid întâlnit în piață, evaluând încântarea de pe chipul meu, mi-a șoptit, în engleză: „Să nu ratați, diseară, Ceremonia drapelului!” Auzisem de ea, așa că, în așteptarea necesarului apus de soare, m-am pierdut pe străduțele limitrofe Pieței, căutând un loc în care să-mi îndeplinesc o dorință cu care venisem de la București: să gust neapărat vestita „rață Beijing”, gătită la ea acasă!

POFTIȚI, VĂ ROG, ÎN ORAȘUL... INTERZIS!

Dintotdeauna, în mintea oamenilor, tentația fructului oprit a funcționat impecabil. Însă de data aceasta, explicația pentru forfota din „Orașul Interzis” nu o reprezintă, decât poate în mică măsură, perspectiva de a gusta acest „ceva interzis”. Avem de-a face, mai degrabă, cu dorința de a intra în contact cu istoria acestor locuri, de a privi, cumva „pe gaura cheii”, la felul în care trăiau marii împărați ai Chinei...

Și iată că, în anul de grație 2014, într-un torid final de iulie, recunoscând la tot pasul locurile din magnificul film al lui Bernardo Bertolucci *Ultimul împărat*, am pășit și noi dincolo de porțile Orașului Interzis. O experiență fabuloasă, pe care niciunul dintre dumneavoastră nu aveți voie să o ratați, dacă soarta vă va surâde, aducându-vă, la un moment dat, la Beijing.

Timp de 500 de ani, Orașul Interzis a fost reședința oficială a împăraților chinezi, 24 la număr, aparținând dinastiilor Ming și Qing. Denumirea oficială a Orașului Interzis este, de fapt, Palatul de Iarnă. În